

[Waldorff]

Vi ser altså endnu en gang, at der med denne samlede buket, der er blevet lagt frem, bliver taget betydelig mere lempeligt på ejere, end der bliver taget på lejere. Det er der jo ikke noget nyt i. Det mener vi selvfølgelig ikke at man skal rette op ved at begynde at brandskatte folk, som bor i parcelhus og i øvrigt kun har huset for at bo i det og ikke for at spekulere i det. Derfor kan vi også acceptere meget beskedne stigninger i boligudgifterne for parcelhusejerne.

Men uanset at det er fornuftigt, så behøver virkningen for de enkelte grupper af ejere jo ikke at være det, og det er den faktisk heller ikke. Eksempelvis med hensyn til den kunstige, må man sige, deling, der i dag er med hensyn til ejere fra før 1969 og efter 1969. Uanset at der kan argumenteres fornuftigt for, at man ophæver dette skel, så er det ikke særlig rimeligt, at de ældre boliger skal bære næsten 15 pct. i lejeværdistigning, især ikke fordi dem, det reelt rammer, vil være den gruppe, som ikke har genbelånt deres hus, altså typisk lavindkomstgrupperne.

Den anden gruppe, som i dette forslag bliver ramt forholdsvis hårdt, er pensionisterne. Der kan man ikke rigtig fra regeringens side argumentere med, at der er tale om små stigninger, for vi ved godt alle sammen, at i forvejen er den forbedring af pensionisternes situation, som blev gennemført, allerede blevet ædt op af udhulinger på andre områder, og det vil sige, at den lejeværdistigning, som nu rammer pensionisterne, ikke kan opvejes på nogen som helst måde af en indkomststigning, som man ellers opererer med. Der er direkte tale om en forringelse for pensionisterne.

Og det bliver selvfølgelig kun mere absurd, når man sammenligner stigningerne for en pensionist på den ene side og for en ejer af en ejerlejlighed på den anden side. Det er faktisk temmelig svært at forstå, hvorfor ejerlejlighedsejeren her skal slippe med en stigning på f. eks. 225 kr., mens pensionisten skal af med 400 kr. for en bolig af samme værdi. Vi har i hvert fald ret svært ved at se det sociale sigte i sådan noget.

Så er der de blandede ejendomme og tofamiliehusene, og dér er jo tale om en klar forøring. Her kan man også hævde, at man ophæver nogle vilkårligheder, som faktisk har været ret indlysende. Det forekommer alligevel at være en temmelig harsk omgang,

at mens alle andre skal have stigninger, så skal lige præcis disse to kategorier have et tilskud på 180 mill. kr. eller det samme som 2.500 kr. pr. familie.

Den anden synsvinkel på dette forslag er i virkeligheden nok så interessant. VS stemte før sommerferien for lejeværdireglerne for 1979, selv om det var uden større begejstring. Men det, der var pointen i det, var, at efter regeringens redegørelse i maj om skatte- og boligpolitikken var der faktisk lagt op til, at der skulle gøres noget ved den enorme subsidiering af ejerboliger, der er tale om med den nuværende lovgivning. Vi var ikke særlig tilfredse med det udspil, der kom, men der var trods alt tale om en reform. Det var også klart, at en sådan reform ville man ikke kunne nå igennem med inden 1979, og derfor kunne vi også i den situation acceptere, at man kørte videre med de eksisterende regler.

I dag er situationen en anden, for skatteministeren har jo meget smart saboteret enhver mulighed for, at der faktisk bliver gjort noget ved rentefradragsretten. Han har gjort det ved, at han har sikret sig et udvalgsarbejde, som med garanti vil barsle om nogle år med en betænkning, der lyder noget i retning af: beklager, det er alligevel ikke muligt at skelne imellem privat og erhvervs-mæssig gæld. Det ved vi godt. Og så kommer konklusionen, at så kan man heller ikke afskaffe rentefradragsretten for privat gæld. Sådan er det. Det ved man sikkert også godt i de højere kredse i socialdemokratiet, men man kan ikke rigtig gøre noget ved det, for i virkeligheden er det sådan, at de tanker, som skatteministeren siger at han gør sig, i grunden er noget kløgtigere end det, som den socialdemokratiske regering lagde op til med en begrænsning af rentefradragsretten.

Situationen i dag er altså den, at enhver tanke i retning af at fjerne de 10 mia kr., der gives i subsidiering af ejerboligerne, er begravet. I stedet kører regeringen videre med den gamle ordning, og dermed sætter socialdemokratiet sig i en lidt besynderlig situation, for man afskærer sig faktisk på den måde fra støtte fra så at sige to boligpolitiske holdninger, som ellers har støttet socialdemokratiet i forbindelse med en reform.

Over for venstrefløjsspartierne må man med denne fastlåsning omkring rentefradragsret/lejeværdibeskatning erkende, at subsidieringen skal køre videre i den